ESCOLA MUNICIPAL D'ART LA MERCÈ

ESCULTURES AL CLAUSTRE

L'ira de Zeus

Mercè Riba

Del 15 de gener al 15 de març de 2019
al Claustre del Centre Cultural la Mercè

ARTISTA:
Mercè Riba

DIPÒSIT LEGAL: GI.48-2019

Per a mi, l'art no és la recerca de la bellesa ni un missatge dirigit a allò racional. És un procés d'expressió i comunicació sensitiu i emocional que funciona quan, davant d'una obra que he realitzat a partir de les meves pròpies vivències, l'observador es sent impactat emocionalment i entra, per reflex, en un estat sensitiu d'introspecció.

Encara que en el rerefons del meu treball hi ha una evident presència de concepció estètica d'arrels clàssiques, és quan em deixo arrossegar per l'espontaneïtat de l'inconclús, de la imperfecció, d'allò lleument insinuat o en desequilibri, que trobo la meva autèntica via d'expressió artística.

Mercè Riba

Mercè Riba entronca amb tota una línia, potent, densa, de la història de l'art, que té com a objectiu l'home, des de la seva individualitat, i tot allò que el condiciona, que el marca, que no li deixa desenvolupar les seves potències interiors. Ella, el seu art, entronca amb una gran part de l'expressionisme històric, amb aquell conjunt d'artistes a qui no movia una preocupació d'estil, de llenguatge, sinó que se sentien, se senten, lligats al seu moment. I no tan sols en són un testimoni inquietant, sinó que a la vegada en són fiscals, en un judici íntim, en el qual tots tenim el nostre paper.

Mercè Riba, en aquests moments en què una bona part de l'art es decanta cap a l'espectacle i el buit, ens torna a un moment en el qual la passió íntima enllaça amb la societat i amb l'art. Per això la seva obra ens colpeix interiorment. I es converteix en consciència social.

Francesc Miralles
Historiador de l'Art

HO ORGANITZA:
Ajuntament de Girona

HI COL·LABORA:
Diputació de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

El treball de Mercè Riba és una reivindicació de l'art des de l'acte plàstic i íntim de la labor, allunyat de la retòrica de certs especialistes i dels constants canvis de les modes. És un acte quotidià de lentitud natural en el procés de creació, que es debat intuïtivament entre els dubtes i les certeses expressades en la materialització de les obres. En elles s'aprecia una clara voluntat de recuperar una figuració que en part havia estat extirpada de les arts plàstiques en nom del formalisme dictatorial de les avantguardes.

La seva obra defuig la simple especulació formal i el decorativisme per ser fruit del rigor, l'exigència i la precisió en el treball. Hem de tenir en compte que l'escultura, així com l'arquitectura, són pràctiques artístiques arriscades, que no permeten fer gaires rectificacions, com succeeix en la pintura o el dibuix.

L'obra que planteja Riba és, a l'últim, una dialèctica entre l'objectivitat dels fets i la subjectivitat en la memòria i el record dels mateixos fets, atès que la percepció està lligada indefectiblement als sentiments. Així ho deia Leonardo da Vinci (1452-1519): «Ogni nostra cognitioni principia da sentimenti» (tot el nostre coneixement comença en els sentiments); i una asseveració semblant feia Fritz Perls (1893-1970) quan comentava que «els sentiments desenvolupen una tasca important; són el mitjà de coneixement». Memòria i records s'omplen d'una sensibilitat intel·ligent i es transformen en obra. Una obra, la de Mercè Riba, fruit del respecte per la tradició i de la mestria en l'ofici del tractament dels materials, i en la qual les vivències i els sentiments són el substrat alquímic pel qual la matèria inerta i freda es transforma en emocions. I és aquesta admirable facilitat amb què Mercè Riba, per mitjà de la matèria, conforma en volums cadascun dels esdeveniments d'una vida, allò que ens acosta des del particular i local a la universalitat del símbol i al regne de la metàfora.

Carles Mauricio
Professor de la Facultat de Belles Arts de Barcelona